

ὑπὸ Παπαδοπούλου-Κεραμέως ἐκδίδεσθαι ἐνθ' ἂν ἴκῃ. ^{ἢ πρὸ 16} πατριάρχῃ ἀπαντα-
 χούσα τοῦ Οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Παΐσιου Γ', Μαΐου 1731. Κατὰ τὸν
 Παπαδ.-Κεραμ. ἡ ἀπανταχούσα αὕτη εἶναι νόθος «φαίνεσθαι δὲ κατὰ
 συνήθειαν, καὶ εὐτεὶ πρὸς ἀρχυρολογίαν, τοῦ διαβολῆτος ευχολώματος Σερα-
φείμ Μυτιληναίου, ἀνδρὸς παραζίου, ἐπιμνησθέντος ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ
 μετὰ πάντας βίον οἰκονομῶς ἀποδανόντος ἐν Σιβηρίᾳ, ὅς τις ἐν Ἀνδερῖᾳ, Σουη-
 δίᾳ καὶ Ρωσίᾳ πλανώμενος καὶ διαφόρους ἐνεργῶν ἀπατάς ἐφῆμιζεν ἑαυτοῦ
 ἀπόστολον τοῦ αὐτοκρατορὸς Πωγωνάτου»

Σχολιάζων ἐν προλόγῳ ^{6. 12 - 15} ὁ Παπαδ.-Κεραμ. τὸ γράμμα τοῦτο θεωρεῖ συνε-
 κειν αὐτοῦ τὸν Σεραφείμ : «Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀνομαζέει ἑαυτὸν ἐν τῇ
 γράμματι Παΐσιου Ἐρμανουήλ Πωγωνάτου καὶ μητροπολίτην Παλαιῶν Πατρῶν,
 [* Ἐσφαζμένως, ἀν-εὶ Β']

ἀειπρόσωπον τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους εἰς συλλογὴν ἔλκων ὑπὲρ χριστιανῶν πα-
θόντων δέμα καὶ ἔξ περιπτου ἔτη πρὸ τῆς συνελεύσεως τοῦ γράμματός, κατὰ
τὴν ἔτει 1715⁴ κατεάνειν τῆς ἑνεκτικῆς δεσποτικῆς ἐπὶ τῆς Πελοποννη-
σου καὶ ἐντὶ ἐπανα~~στα~~σεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων. Ἐὰν ὁπῆρχεν ἀνάγκη συλ-
λογῆς ἔλκων... θα ἔπραξε τούτο τὸ πατριάρχειον ἐγναυρῶς καὶ οὐχὶ μετὰ
ἔση ἡμιθείας καὶ πῆλον γενέας· ἐνώς δὲ τούτου δι' ἐξάρχων καὶ διὰ γραμ-
μάτων τοῦ ἐκκλησίου ἐν ταῖς γραφαῖς αὐτοῦ τύπου, καὶ οὐχὶ δι' ἐμβληματικῶν
ἀπειρηγῶν.... Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι ἔχομεν νότον ἐκκλήσιον
τοῦ πατριάρχου Παΐσιου καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι οὗτος ἐπατριάρχει
ἐν ἔτει 1731· ἀληθές ἐπίσης ὅτι κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἔβην καὶ οἱ ἐν ταῖς
ὑπογραφαῖς ἀναφερόμενοι μητροπολίται..... Βέβαιον ὡσαύτως, ὅτι ἔτει 1731
ἀφυσόμεν ἀλλοχόθεν Παλαιῶν Πατέρων Μητροπολίτην Παΐσιον· ἐνὸς ὁμωνύμου μη-
τροπολίτου καὶ ἵχνη φαίνονται ἐν Πάτεραις ἀπὸ ἔτους 1721 μέχρι ἔτους 1728,
καὶ οὗτος ἀρχιεράτευσεν τότε ἐμεῖς τὸ δεύτερον· τὸ δὲ πρῶτον ἀρχιεράτευσεν
ἀπὸ ἔτους 1688 καὶ ἔξῃς. Ὅπωςδήποτε δύναται νὰ ὑποσέδῃ, ὅτι οὗτος ὁ Παΐ-

